

SILBERSEE

**stille nacht
am silbersee**

**EEN MUZIKALE PELGRIMSTOCHT
MET ARIANE SCHLUTER**

Dit programmaboek is in een kleine oplage en met respect voor onze planeet gedrukt. Het papier is 100% gerecycled en het drukproces en het vervoer zijn CO2-neutraal.

Draag ook bij aan een duurzame toekomst en laat deze brochure achter voor hergebruik.

Wil je het programmaboek en het libretto nog eens nalezen? Dat kan op onze website of door deze QR-code te scannen met je telefoon.

STILLE NACHT AM SILBERSEE

EEN MUZIKALE PELGRIMSTOCHT MET ARIANE SCHLUTER

concept en muzikale leiding Romain Bischoff

libretto Joachim Robbrecht i.s.m. Artun Alaska Arasli

compositie Martin Fondse

wintergast Ariane Schluter

performers

Raphaela Danksagmüller

Martin Fondse

Jawa Manla

Ariane Schluter

lichtontwerp Jeroen Smith

lichttechniek Arne Haijink

geluidstechniek Wouter Snoei

producent Jimmy-Pierre de Graaf

productieleider Esmée Rendering

pr & marketing Dagmar Bokma & Mara Liza de Bakker

14 DEC. > OOSTERKERK, AMSTERDAM

16 DEC. > WILMINKTHEATER, ENSCHEDE

17 DEC. > KORZO, DEN HAAG

18 DEC. > DE LIEVE VROUW, AMERSFOORT

19 DEC. > STADSSCHOUWBURG UTRECHT, UTRECHT

21 DEC. > LANTARENVENSTER, ROTTERDAM

22 DEC. > SCHOUWBURG AMSTELVEEN, AMSTELVEEN

23 DEC. > BIMHUIS, AMSTERDAM

STILLE NACHT AM SILBERSEE

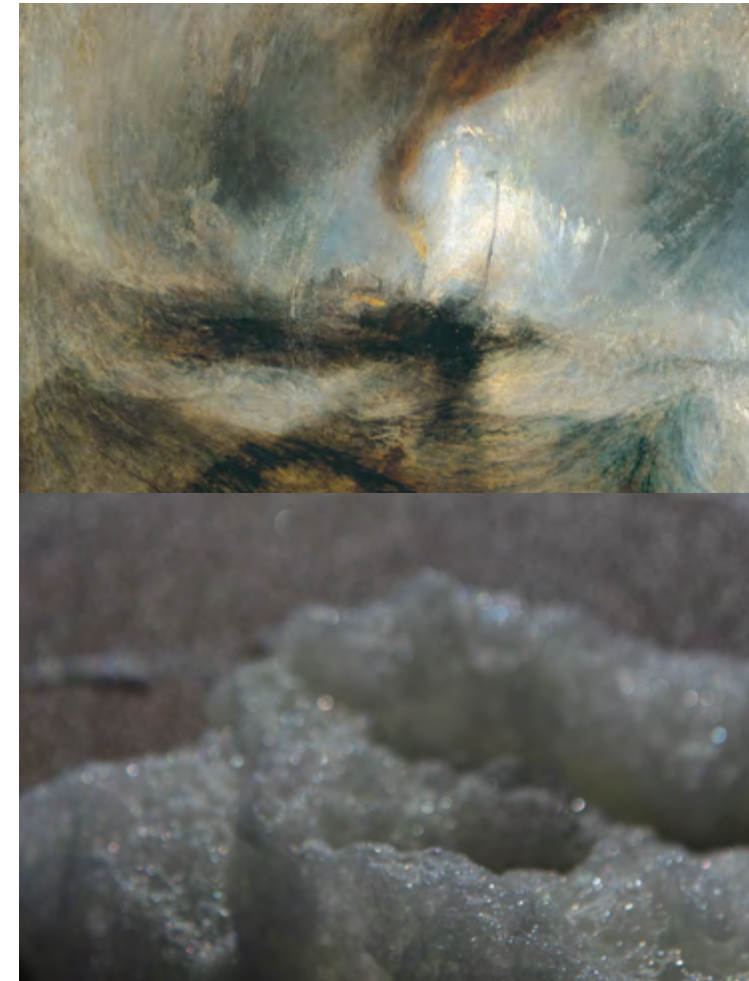
2020 is een veelbewogen jaar. De pandemie beheerst ons leven en legt het lam. Onze vijand is onzichtbaar en ongrijpbaar. Hij blijft abstract totdat hij jou of je naasten direct raakt. En hij beheerst het nieuws en voor velen zorgt hij er ook voor dat men zich van dat nieuws afwendt, omdat het te hard binnenkomt, of omdat het eenvoudiger is om het te negeren of te ontkennen. Het wachten is op een wapen om de vijand mee te bestrijden.

Het maakt ons stuurloos, de haven is uit het zicht en het enige dat we kunnen doen is de stroom volgen. Ook al weten we niet waar deze stroom ons brengt, varen we wel samen, samen de toekomst in.

Tegen deze achtergrond vroeg Silbersee schrijver Joachim Robbrecht het libretto te schrijven voor dit oratorium. In deze *Stille Nacht* is de zeereis een metafoor voor het leven en de oceaan een oppermachtig en stuwend hoofdpersonage, dat het lot van de boot waarop wij dobberen in haar handen heeft. En de liederen bezingen de heimwee naar de vaste wal en de troost die we kunnen vinden in het feit dat het schip zelf nu ons thuis is.

Rimbauts beroemde gedicht *Het dronken schip*, de enige overgeleverde preek van schilder Vincent Van Gogh, Hokusai's vermaarde beeld *De Grote Golf* en andere iconische zee-taferelen vormen de inspiratiebronnen voor een winters oratorium waarin verteller Ariane Schluter samen met het publiek vat probeert te krijgen op de gebeurtenissen van de afgelopen tijd. Soms zalvend, dan weer schurend. Maar steeds doordrenkt van hoop en ambities voor de toekomst.

Silbersee vroeg voor deze editie jazzpianist en -componist Martin Fondse om op basis van het libretto een nieuw werk te componeren, geïnspireerd op composities van Arvo Pärt en door de muzikale werelden die de andere performers meebrengen. De keuze voor deze performers is niet toevallig, maar onderschrijft de niet aflatende honger van Silbersee naar muzikaal experiment en een nieuwsgierigheid naar de synergie die kan ontstaan uit verscheidenheid. Silbersee daagt Fondse uit om een deinend en golvend geheel te componeren die verrast, raakt en -net als in de jazzmuziek- geen avond hetzelfde zal klinken.

DUURZAME SCENOGRAFIE

Silbersee hecht grote waarde aan op een respectvolle manier omgaan met de planeet. In onze beleidsplannen voor 2021-2024 kondigden wij de grote ambitie aan om uiterlijk in 2027 CO2-neutraal te produceren. Die ambitie voeren we door in het gehele productieproces, van vervoer tot aan catering en bij *Stille Nacht am Silbersee* komt deze ook op het toneel tot uiting. In het lichtontwerp van de voorstelling wordt gebruik gemaakt van energiezuinig LED-licht. Daarnaast zijn de armaturen van deze lampen vervangen voor herbruikbare, biologisch afbreekbare elementen, die ook bijdragen aan een bijzondere en theatrale sfeer. Het gehele lichtontwerp is zo compact dat het in één vakantiekoffer met het gezelschap meereist in de trein. Op deze manier wordt duurzaam omgegaan met energiebronnen en bouwt Silbersee aan bewustzijn en concrete doelstellingen voor een zo klein mogelijke voetafdruk in 2027.

DE MAKERS

RAPHAELA DANKSAGMÜLLER

kaval, fujara, duduk, blokfluit, zang

TOTAL IMMERSION

Ik ben opgegroeid in Oostenrijk, zonder zee dus. Ik was acht jaar oud toen ik in Italië de zee voor het eerst zag. De zee was voor mij dus altijd ver weg, een symbool van vrijheid en mogelijkheden. Precies het tegenovergestelde van de bergen eigenlijk. Als ik moest kiezen zou ik toch de zee kiezen, denk ik. Dat voelde ik heel sterk toen ik in Nederland kwam wonen: dat de zee dichtbij is, dat je altijd weg kunt. In het libretto van deze voorstelling heeft de zee ook iets bedreigends natuurlijk, maar dat heb ik zelf nooit ervaren. Ik heb wel een groot ontzag voor de zee. Ik ga niet zwemmen wanneer de golven te hoog zijn, dan ben ik echt bang.

Voor mij ging een volledig nieuwe wereld open toen ik ging snorkelen, in Thailand, later in Egypte. Al die nieuwe kleuren, die enorme rijkdom van de onderwaterwereld; ik was stomverbaasd. Dat zie je boven water niet. Ik raakte er bijna verslaafd aan. Ik doe ook aan *total immersion swimming*. Dat is een manier van zwemmen waarbij je je op een zo slim mogelijke manier door het water beweegt, meer glijden dan ploeteren. Een soort van yoga in het water. Het is heel goed voor lichaam en geest.

DUDUK

De muziek heeft mij over de hele wereld gebracht: Rusland, Amerika, Azië... Voor mijn tweede instrument was ik ook vaak in Armenië. Ik heb de duduk na mijn blokfluitstudie ontdekt, tijdens de audiotour van het instrumentenmuseum in Brussel. Toen ik die klank hoorde, gebeurde er iets in mij. Het was buitenaards mooi, alsof ik een klank vond waarnaar ik onbewust altijd al op zoek was geweest. En ik wist niet eens waar Armenië lag. Later hoorde ik het instrument nog een

keer en toen besloot ik het te leren spelen. Ik wilde mijn duduk niet via internet bestellen en kwam in contact met Gevorg Dabaghian, die met het Atlas Ensemble optrad in Amsterdam. Hij sprak geen Engels dus we moesten met handen en voeten en een woordenboek

communiceren. Ik kon van hem een instrument kopen. Later ging ik bij hem in Armenië studeren. Het was voor mij erg belangrijk om dat daar te doen, om die cultuur te begrijpen, het landschap te leren kennen. Ik speel behalve blokfluit ook nog de Slovaakse fujara en de Moldavische kaval, maar in de duduk kan ik de meest expressie kwijt.

SIBERIË

In Armenië ontstond de wens om met een paard door Mongolië te trekken. Ik had een film over Mongoolse jagers gezien en die gaf mij zo een gevoel van vrijheid dat ik daar ook heen wilde. Uiteindelijk ben ik met twee vriendinnen en een gids te paard door het Altajgebergte in Siberië getrokken. Dat heeft een onuitwisbare indruk op me gemaakt. Dat voortdurend onderweg zijn is erg louterend. Steeds maar doorgaan, steeds wennen aan het veranderende landschap. Er was geen telefoon, alleen maar de elementen en de wilde dieren. Het was soms zo stil, ik hoorde muziek in mijn dromen. We hebben ook angsten doorstaan, bijvoorbeeld tijdens een hagelstorm in een hoge bergpas. Maar ik zou het zo weer doen.

MARTIN FONDSE

piano, vibrandoneon, electronics, zang

ZEELAND

Ik kom uit Zeeland, de stad Tholen, op het gelijknamige eiland. Ik was dus altijd omringd door water. In de familiegeschiedenis hadden twee belangrijke gebeurtenissen plaatsgevonden: de Tweede Wereldoorlog en 'de ramp' [de Watersnoodramp van 1953]. Die werd jaarlijks herdacht. De dreiging die van de zee uitgaat, heb ik van jongs af meegekregen. Beelden van verdrinkende koeien en dat soort dingen. Ik had eigenlijk niet zoveel met de zee; ik hield niet van vissen en zwemmen vond ik maar matig interessant. Ik wilde ook altijd weg van Zeeland. Jazzmuziek was lastig daar, er waren weinig steden met concertzalen. Pas op latere leeftijd ben ik de zee op een nieuwe manier gaan waarderen, de geuren bijvoorbeeld. Ik vind het nu fijn om terug te keren naar Zeeland, maar ik hoef er niet per se te wonen.

ONTEMBAAR

De zee laat zich niet kaderen. Dat hebben we in 2004 allemaal kunnen zien aan de beelden van de grote tsunami. Als mens denk je alles te controleren, dat we bovenaan de piramide staan. Maar meer en meer kom je erachter dat dat niet zo is. De zee is ontembaar.

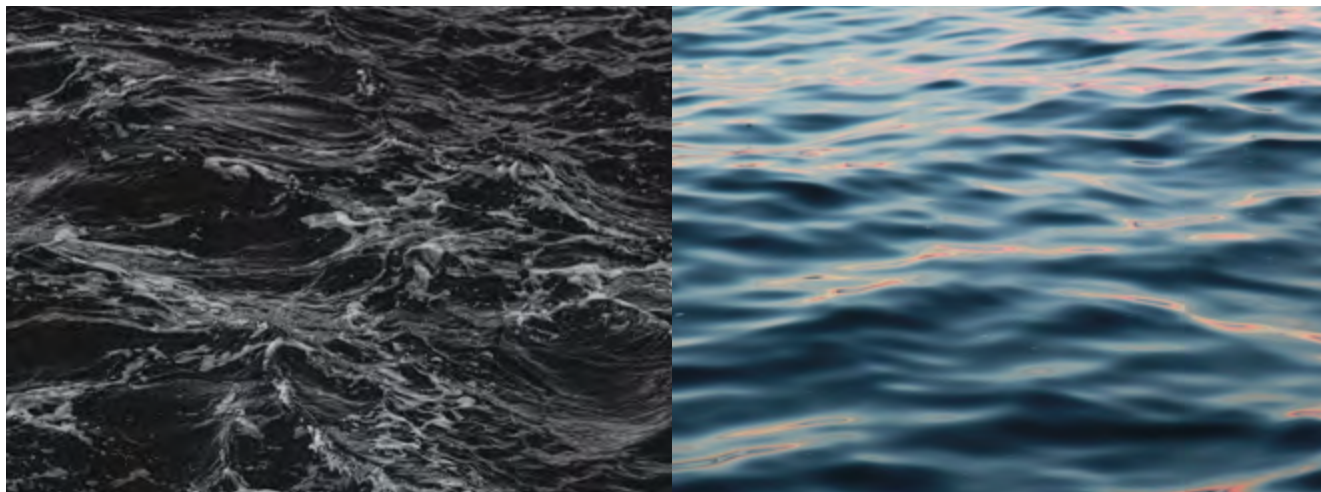
Ik heb ook niet geprobeerd om met mijn compositie de zee onder controle te houden. Ik heb mijn best gedaan, dat wel. Ik heb een aantal stormen gecomponeerd, maar ook die lopen uit de hand. Die onstuimigheid heb je echt nodig. De zee is in deze voorstelling echt een personage. Zij is actief en bemoeit zich met de levens van de anderen.

GEDEELDE NIEUWSGIERIGHEID

Vakantie vind ik gematigd leuk, maar ik heb in de pre-corona-tijd wel heel veel gereisd, meestal vanwege de muziek. Vorig jaar zat ik nog boven de poolcirkel in Noorwegen, en ik ben ook vaak in Brazilië geweest. Ik vind het vooral leuk om contact te krijgen met mensen die op die plekken wonen. Dat vind ik belangrijker dan een mooie berg of een schitterend uitzicht. Dat gebeurt in deze productie eigenlijk ook. Je maakt een muzikale reis met zijn viereen. Ik had nog nooit met de anderen gewerkt, het was een *blind date*. Maar het werkt goed. Een gedeelde nieuwsgierigheid wint het altijd van het zekere weten. We begonnen met

een aantal sessies waarin ik wat schetsen had meegenomen die nog veel openlieten. In zo een kleine bezetting vind ik het belangrijk dat iedereen zichzelf kan zijn, dat persoonlijkheden kunnen doorklinken in het stuk. We zijn niet '3 + 1', ook de stem van Ariane maakt muziek. Het is niet de hele tijd *free jazz* hoor. Ik zorg voor de structuur en heb ook de overgangen gecomponeerd, maar er is veel ruimte voor improvisatie. Elkaar zachtjes

manipuleren, zoals de unieke golven die samen de golfslag maken. Je gaat met elkaar een bepaalde richting uit, maar het is nooit helemaal hetzelfde. Ik hoop dat elke voorstelling iets heeft waardoor we nieuwsgierig kunnen blijven.

JAWA MANLA

ud, daf, zang

OVERSTEEK

Ik heb gemengde gevoelens bij de zee. Dat heeft natuurlijk alles te maken met de ervaring van mijn moeder. Zij is de Middellandse Zee overgestoken, van Egypte naar Italië. We hebben toen twaalf dagen moeten wachten op nieuws van haar. De zee is onveilig, maar ze betekent ook nieuwe kansen, een nieuw leven. Ondanks die moeilijke gevoelens hou ik ook nog steeds van de zee. Ik ga er heel graag heen. Mijn moeder komt uit een kustgebied in Syrië en ik heb heel mooie herinneringen aan de zomervakanties bij mijn oma, de geur van de zee, de zon. Ik ging ook heel vaak zwemmen.

CÓRDOBA

Ik hou heel erg van reizen, nieuwe plekken ontdekken. Maar ook bij reizen heb ik moeilijke gevoelens. Straks kan ik overal heen reizen, maar niet naar Syrië. Je weet dat je vrij bent, behalve in je eigen land. Dat doet pijn. Ik word altijd blij wanneer ik een stad zie die een beetje op Damascus lijkt. Een tijdje geleden was ik in Córdoba in Spanje, dat voelde als een

tweede thuis. Je kon overal de jasmijn ruiken, net als in Syrië.

Ik heb ook twee jaar in Egypte gewoond en wil heel graag terug daarheen, om iedereen weer te zien. Maar dat is een droom die nog even moet wachten, net als Libanon, waar familie en oude vrienden van mij wonen.

MAQAMS

De eerste sessies met zijn viereen waren erg leuk. Het is altijd een beetje zoeken

wanneer muzikanten uit verschillende culturen samenkomen. De klanken van de andere instrumenten passen heel er goed bij mijn ud. De duduk kende ik al. Ik interesseer me erg voor Grieks-Armeens-Turkse muziek en het is een van mijn favoriete instrumenten. Ik heb samen met Raphaëla onderzocht of zij enkele van de kwarttonen die ik op mijn ud gebruik, ook kan spelen. En met Martin heb ik het over de verschillende *maqams* gehad, dat zijn een soort van toonladders uit de traditionele Arabische muziek. Hij had daar sowieso al ervaring mee en het samen improviseren ging meteen erg goed. Met het materiaal dat hij aanreikte konden we moeiteloos vijftien à twintig minuten doorgaan. Ik voel me heel erg vrij tussen de anderen. Het wordt sowieso een erg vrije voorstelling, ook al staan de tekst en de composities van Martin wel vast.

Ik kijk er erg naar uit om weer voor een publiek te spelen. Lockdowns zijn voor mij niet nieuw, die heb ik in Syrië ook meegemaakt: dat je niet naar buiten mag en dat alles stil komt te staan. Ik heb het in deze tijd overigens wel erg druk want ik bereid me voor op een master in culturele musicologie aan de UVA. Ik zit vier uur per dag voor een scherm naar colleges te kijken. Maar mijn motivatie als musicus vind ik alleen als ik weet dat ik voor een publiek kan spelen.

JOACHIM ROBBRECHT

libretto

RONDKLOTSEN

Ik ben in eerste instantie geen zeemens, ik voel me eerder aangetrokken tot de bergen. Maar toch fascineert de zee mij steeds meer. Als kind ging ik met mijn ouders naar de Belgische kust, naar Oostende of Knokke-Zoute. Ik hield meer van de geur van de Oostendse havenstad, waar de vissers garnalen verkochten, dan van die van Knokke, waar de geur van de zee zich mengde met de parfums van het chique volk. Het zijn vooral de tactiele ervaringen die me bijgebleven zijn: het zand op je huid, de plakkerigheid van de zonnebrandolie. De zomervakanties brachten we door aan de Middellandse Zee. Dat waren traditionele strandvakanties, maar toch ook met intense natuurervaringen: samen vissen, de mistral, de scherpe rotsen die in je voeten snijden.

Ik heb voor werk een tijdje op Malta verbleven. Malta is eigenlijk niet meer dan een ruwe rots die uit de zee steekt, door water omgeven. Het was een meditatieve landschapservaring. Het is een paradox: de zee wist meteen alle sporen uit, maar toch heb ik het gevoel dat de hele geschiedenis in haar blijft rondklotsen. De zee staat nooit stil, maar ze beweegt ook niet echt, ze gaat nergens heen.

VERHALEN

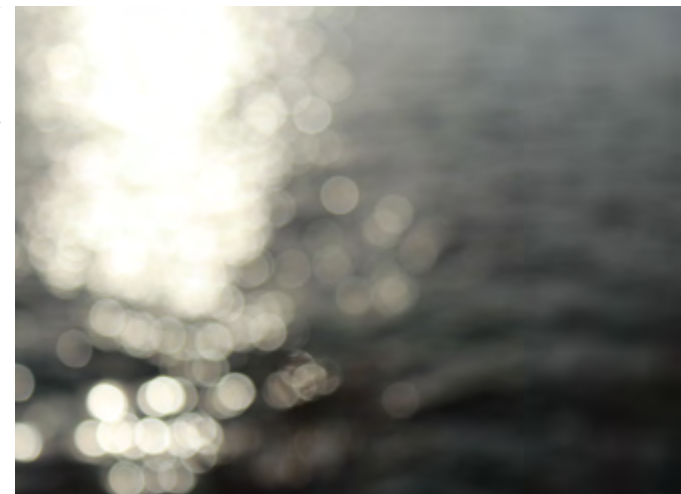
Ik luister graag naar de verhalen van vissers en zeevaarders. Zij leven in een andere wereld dan wij landrotten. Ook de verhalen van mensen die de zee zijn overgestoken, op weg naar

een nieuwe toekomst, fascineren mij. Dat vraagt moed. Zelfs wanneer je in je vakantie op zee gaat zeilen, is dat toch meer dan een plezierreis. Het zijn reizen die een verwachting in zich dragen, de verwachting dat er iets verandert. De zee als drempelevaring, een deur

naar een nieuwe wereld, dat spreekt mij aan. Ik heb overigens zelf nog niet zo een reis gemaakt. Ik heb een vriend die zeilt, en steeds wanneer we erover praten zeggen we 'volgend keer gaan we samen'. Maar het is er nog niet van gekomen.

SCHUIMKOPPEN

Ik heb het libretto voor deze voorstelling samen geschreven met Artun Alaska Arasli. We werken al een paar jaar samen. Hij heeft een achtergrond in de beeldende kunst, maar ook veel interesse in theater en een experimentele houding ten opzichte van taal. We dagen elkaar goed uit. En met zijn tweeën heb je natuurlijk een dubbele bibliotheek aan referenties. We zijn vertrokken vanuit fragmenten die we bij elkaar gesprokkeld hebben: *Le bateau ivre* van Rimbaud, fragmenten uit *Ulysses* (Joyce) en *Moby Dick* (Melville)... We hebben ook veel gesproken over beelden uit onze jeugd, de films van Jean-Yves Cousteau bijvoorbeeld. Verder zijn we intuïtief te werk gegaan. We wilden de zee vooral niet temmen; haar onvoorspelbaarheid moest behouden blijven. Er dobberen ongetwijfeld ook wat schuimkoppen en rare vissen rond in onze tekst. 'Hoe zou de zee dit schrijven?', vroegen we ons soms af. Martin, de componist, heeft me ook erg aangemoedigd om niet te veel in liedjes te denken en de tekst niet te veel te polijsten voor de muziek.

NOAH

We wilden vooral een wereld oproepen waar iedereen de oever verlaat. Je kunt er het verhaal van vluchtelingen in zien, die van Afrika naar Europa reizen. Ook de omgekeerde reis is mogelijk: die van een kolonisator die de oversteek in de andere richting maakt. Maar het kan ook een cruise zijn. De tekst is op verschillende niveaus te lezen, niet om het schimmig te houden, maar om die massale beweging op te roepen van mensen die naar de zee trekken en zich aan haar laven. Een zeereis gaat over de onmetelijkheid van de ruimte, maar ook de tijdservaring is anders. De dagen volgen elkaar op terwijl het landschap nauwelijks verandert, alleen het weer. Ik wil dat iedereen die reis maakt, daarin schuilt de dramaturgie van deze voorstelling. De Braziliaanse psychoanalytica Suely Rolnik zei dat we allemaal Noahs zijn die op ons eigen kleine arkje in een onstuimige oceaan ronddobberen. We zullen moeten leren zeilen.

ARIANE SCHLUTER

stem, zang

GEVAARLIJK

Ik ben opgegroeid in de buurt van Den Haag, de zee was dus nooit ver weg. Maar de Noordzee had altijd iets grimmigs en onherbergzaams voor mij, met die grijze luchten. En bij mooi weer liggen al die mensen als sardientjes op het strand.

De zee was ook veel te groot voor een kind. Dat je geen einde ziet, dat vond ik beangstigend. Mijn lievelingsboek was *Water is gevaarlijk* van Tonke Dragt. Misschien door de bezwerende werking van de verhalen. Als klein meisje vond ik het eng dat de grond onder mijn voeten verdween wanneer ik in de zee stapte. Dat onmetelijke is soms ook heel mooi en romantisch, maar als kind herinner ik me vooral de hoe overweldigend ik de zee vond.

Ik ben niet zo lang geleden verhuisd naar het oosten van Nederland. Daar is de zee afwezig. Ik woon in de buurt van een rivier. Die kan ook wel onstuimig en heftig zijn, maar in tegenstelling tot de zee zie je altijd de velden en de bomen aan de overkant. Het voelt veiliger.

WALVISSENSTAART

Pas in het buitenland heb ik de betovering van de zee ontdekt. Twee concrete ervaringen zijn me bijgebleven. Nog niet zo lang geleden bezocht ik in Costa Rica aan de Stille Oceaan een natuurlijke zandconstructie die ze daar 'The Whale Tail' noemen. Bij eb komt op het strand inderdaad een grote walvissenstaart tevoorschijn. Maar nog indrukwekkender vond ik het effect bij vloed. Dan zie je rond die staart het water van twee kanten komen. Die twee brandingën die elkaar raakten, dat vond ik magisch.

De ander ervaring was toen ik ging snorkelen in de Indische Oceaan en voor het eerst ontdekte hoe immens de onderwaterwereld is, al die schoonheid die je normaal niet ziet. Ik voelde toen ook dieptevrees: het is aantrekkelijk en spannend tegelijkertijd. Die tegenstelling tussen het verwachtingsvolle en het beangstigende, dat zit natuurlijk heel erg in deze voorstelling. De zee geeft en de zee neemt. Als Nederlanders kennen we dat ook van *Op hoop van zegen* van Herman Heijermans.

NIEUW GEBIED

Voor mij is dit een spannend project. Ik heb nog nooit op deze manier met muziek gewerkt. Het is een nieuw gebied. Het wordt geen anekdotisch verhaal; taal en muziek zijn heel erg met elkaar versmolten. Taal kan natuurlijk ook zingen, en bezweren. Het was een boeiende zoektocht met elkaar. En nu hoop ik dat we samen met het publiek een sfeer kunnen creëren waarin de zee mooie, nieuwe associaties oproept. Het is als het leven: we dobberen samen op het schip. We hebben geen invloed op wat er op ons pad komt, maar we kunnen wel bepalen hoe we ons ertoe verhouden.

BIOGRAFIEËN

RAPHAËLA DANKSAGMÜLLER (1971) voltooide haar studie blokfluit cum laude, waarna ze haar studie voortzette aan het Conservatorium van Amsterdam bij Walter van Hauwe. Vervolgens studeerde Danksagmüller duduk bij Gevorg Dabaghyan in Yerevan, Armenië. Danksagmüller speelde als gast o.a. bij het Nederlands Blazers Ensemble, het Residentie Orkest, het Nederlands Kamerkoor, het Nederlands Ballet Orkest en het Bratislava Opera Orchestra. Ze koestert een diepe fascinatie voor traditionele muziekinstrumenten, in het bijzondere herdersinstrumenten zoals de Armeense duduk en de Slowaakse fujara. Bij Silbersee was ze eerder te zien in de voorstelling *Dido Dido*.

MARTIN FONDSE (1967) is een veelzijdige pianist en componist van jazz en hedendaagse klassieke muziek. Hij verkent graag de grenzen tussen verschillende genres, waaronder klassieke muziek, jazz, latin en wereldmuziek. Deze crossover vormt ook de basis voor *Stille Nacht am Silbersee*. Hij werkt regelmatig samen verschillende artiesten, onder andere Pat Metheny, Eric Vloeimans en Mariza. Daarnaast is hij een veelgevraagd componist voor orkesten, waaronder het Koninklijk Concertgebouworkest en het Metropole Orkest. Zijn muziek was te horen op toonaangevende festivals zoals het North Sea Jazz Festival en het Holland Festival. In 2017 heeft hij de prestigieuze Boy Edgar Prijs gewonnen.

JAWA MANLA (1996) is één van de grootste muzikale talenten van Syrië. Op jonge leeftijd tourde ze al als professioneel muzikant door Egypte, Libanon, Oman en Turkije. Ze trad op met gerenommeerde orkesten en kreeg les van de allergrootste ud-spelers. In 2009 won ze tijdens een prestigieus internationaal ud-concours een beurs die haar in staat stelde om les te krijgen van de Libanese ud-grootmeester Sharbel Rohana. Manla heeft een eigen ensemble, genaamd Ensemble Qasyoun. Daarnaast werkte ze samen met onder andere het Nederlands Blazers Ensemble en Caravan.

JOACHIM ROBBRECHT (1979) werkt als toneelschrijver, regisseur en performer. Vanaf 2006 maakte hij eigen voorstellingen, bij onder andere Wunderbaum en Dood Paard en een reeks jeugdstukken voor Toneelgroep Oostpool, die bekroond werden met Zilveren en Gouden Krekel. In 2019 maakte zowel Toneelgroep Oostpool als NTGent een stuk van zijn hand. Robbrecht graaft voor zijn werk diep in historische en politieke lagen die de voedingsbodem voor onze hedendaagse mentaliteit uitmaken. Eerder schreef Robbrecht voor Silbersee de

tekst voor de kindervoorstelling *Lev*, een samenwerking met Theater Sonnevanc. Voor *Stille Nacht am Silbersee* schreef hij samen met Artun Alaska Arasli het libretto.

Topactrice **ARIANE SCHLUTER** (1966) speelde talloze rollen in films en televisieseries en bij theatergezelschappen waaronder bij Orkater en Het Nationale Toneel. Komend seizoen zal ze opnieuw te zien zijn in de reprise van de voorstelling *People, Places & Things* van Toneelgroep Oostpool. Ze is meerdere malen gelauwerd met een Gouden Kalf en een Theo d'Or. In 2010 ontving ze de Theo Mann Bouwmeesterterring voor haar werk als actrice.

ARTUN ALASKA ARASLI (1987) is kunstenaar en schrijver. Hij studeerde af aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam, de Staatliche Hochschule fur Bildende Kunste in Frankfurt am Main en in 2018 studeerde aan de Van Eyck Academie in Maastricht. In 2016 schreef en regisseerde hij het theaterstuk *The Beauty Commission*, dat onder meer te zien was in het Stedelijk Museum Amsterdam. Sinds 2017 werkt hij samen met Joachim Robbrecht aan verschillende projecten. Hij woont in werkt in Amsterdam en Brussel.

TEAM SILBERSEE

Mara Liza de Bakker medewerker pr & marketing | **Romain Bischoff** directeur & artistiek leider | **Dagmar Bokma** pr & marketing | **Jan Van den Bossche** dramaturgie & redactie
Jimmy-Pierre de Graaf artistiek ontwikkelaar & (inter)nationale relaties
Carry Hendriks creative producer | **Juliette van Ingen** bewegingscoach & vertrouwenspersoon
Sophie Pfaff kwartiermaker circulariteit en inclusie & directieassistent
Katrien Sitters zakelijk leider

COLOFON

redactie Dagmar Bokma, Jan Van den Bossche | **vormgeving** Lise Bruyneel – la fabrique des regards | **titelblad** DEEPOL/plainpicture | **beelden binnenwerk** William Turner, *Snow Storm - Steam Boat off a Harbour's Mouth*, 1842; Lise; Hokusai, *The Great Wave off Kanagawa*, c. 1830; Lise; Matt Hardy; Lise; Victor Hugo, *Ma Destinée*, 1867; Lise | **foto's makers** Thanasis Deligiannis, Krijn van Noordwijk, Shinji Otani, Bowie Verschuuren

Mede mogelijk gemaakt door financiële steun van Lira Fonds, Fonds Podiumkunsten en Amsterdams Fonds voor de Kunst.

SILBERSEE

Silbersee | Muziekgebouw aan 't IJ | Piet Heinkade 5 | 1019 BR Amsterdam | www.silbersee.com

OVER SILBERSEE

Silbersee maakt onorthodoxe opera en muziektheater voor een breed publiek. Artistiek leider en oprichter Romain Bischoff creëert ontmoetingen tussen kunstenaars, makers en performers met zeer uiteenlopende achtergronden, van klassiek hedendaags en operette, tot circus en urban. Muziek is de discipline die de diverse elementen samenbrengt en de dramaturgie van het geheel bepaalt. Daarbij staat de menselijke stem altijd centraal: zij is onze sleutel tot het hart van de toeschouwer.

Componisten, schrijvers, performers, videokunstenaars etc., werken samen aan interdisciplinaire voorstellingen die elk op hun eigen manier poëtisch en ontwapenend zijn. De verbindende thematiek is het 'wonder van de mens': zijn vermogen om de wereld naar zijn hand te zetten, zijn onuitputtelijke verbeeldingskracht, en zijn vermogen tot liefhebben maar ook tot vernietigen. Humanisme en compassie vormen een rode draad in onze creaties.

Silbersee hecht veel waarde aan actuele maatschappelijke thema's en neemt zich voor om uiterlijk in 2027 CO2 -neutraal te produceren. Silbersee is te zien in heel Nederland, van Oerol op Terschelling tot het Bijlmerparktheater in Amsterdam, en treedt ook geregeld op in het buitenland. Silbersee wordt structureel ondersteund door het Fonds Podiumkunsten en het Amsterdams Fonds voor de Kunst.

Kijk voor meer informatie over onze producties op www.silbersee.com

lira fonds

FONDS
PODIUM
KUNSTEN
PERFORMING
ARTS FUND NL

AF
amsterdams
fonds voor de
kunst

